

Zpravodaj

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 72. ROČNÍK

3. 7. 2023

3

Festival, který nám dává smysl

Úvodníky se dle mého dělí na dva typy. Jeden se spíše blíží lehkému fejetonistickému psaní a druhý si klade za cíl sdělit velká filosofická poselství nebo rozvířít kontroverzní debatu. Bohužel se mi za den nestalo nic dostatečně vtipného nebo zajímavého (až na pána trefně nadávajícího před supermarketem odlétávající účtence, ale bohužel jsem si nezapamatovala přesné znění nadávek, které tvořily jádro této úsměvné, ale tedy nepublikovatelné historky). Tudíž se asi budu muset pustit do filozofování, naštěstí s manželem vedu dostatek inspirativních rozhovorů, abych zde mohla rozvíjet cizí geniální myšlenky a nepátrala po těch svých. Celá naše debata se odvinula od konstatování, jak je skvělé po roce psaní divadelních recenzí, o jejichž čtenosti se lze jen dohadovat, najednou vidět tolik očí hltajících Zpravodaj. Budiž to samozřejmě i velkou zodpovědnost a opět to připomene, co je vlastně úkolem kritiky, a dodá energii se jí zase další rok věnovat.

A ta jednoduchá genialita je v tom, že tento pocit zde pravděpodobně zažívají všichni. Pro soubory je Chrudim vyvrcholením ročního snažení, kde jsou najednou dospělí lidé ochotni se téměř do krve pohádat o jejich loutkové inscenaci. Lektoři týden inspirují a "nadchávají" své svěřence a porotce blaží sladký pocit, že jejich názor na divadlo má váhu. Důkaz toho, že na Chrudimi je každá divadelní profese dovedena až na hranu své vlastní důležitosti a vážnosti, je zosobněn v uvaděčkách Divadla Karla Pippicha, které, dokud si nesednou všichni s lístkem, tak prostě nepustí do sálu ani myš, i kdyby za to měly položit život. Loutkářská Chrudim je festival, který nám zkrátka dává smysl.

Veronika Švecová

Každý loutkář se chce do Čech podívat

ROZHOVOR S DIMITRI JAGENEAU

V životě lidském jsou situace, kdy člověk očekává, že bude hovořit francouzsky, ale pozdní páteční večer před pivovarem Filištín k nim nepatří. Právě tam a tehdy mě ale Nina Malíková seznámila s významným festivalovým hostem z Belgie, generálním sekretářem UNIMA. Je jím pan Dimitri Jageneau. V nezávazném večerním hovoru jsme se hned dohodli, že spolu prohodíme pár slov pro Zpravodaj, a v nedělním podvečeru na trávníku za Divadlem Karla Pippicha – než se Dimitri s Chrudimí rozloučil – jsme tak i učinili.

Když ses stal činovníkem UNIMA, vyšel s tebou v Loutkáři 3/2021 velký rozhovor, který vedla kolegyně Dolenská. Prozradil jsi v něm, že máš s českým divadlem jakousi životní spojitost. Můžeš nám to přiblížit?

Tou spojnici je moje matka. Je z Bulharska a do Prahy přišla studovat loutkářství na DAMU. Nebylo to snadné, byla to přeci jenom cizí země s cizím jazykem, který se musela naučit, nakonec ale v Praze prožila krásná léta. Když mi o tom vyprávěla, vždycky jí úplně hrály oči. Nejvíce mi vyprávěla o Janu Malíkovi, kterého jsem jako malý samozřejmě neznal. Ale věděl jsem, že sehrál v matčině životě velkou roli, vnímal jsem ho jako takového dědečka, umělecky vzato. Máma chtěla studovat loutkoherectví, ale nakonec se rozhodla pro režii. Dostudovala roku 1967 a potom se rozhodla odejít, nechtěla zůstat v komunistickém systému, a to ani v Bulharsku, ani v Česku. Pak se jí naskytla možnost odejít do Belgie. Zároveň měl s Českem vazby i táta.

Jak se to stalo?

Pro loutkáře bylo Česko vždycky ohromně přitažlivé. Je to takový sen, utopie. Každý loutkář se do něj chce aspoň jednou v životě podívat, setkat se s mistry, přiučit se technice a poznat tu niternou lásku, kterou Češi k loutkám cítí. Táta se potkal s Milošem Kirschnerem a Divadlem Spejbla a Hurvínka roku 1958. Taky se poznal s Janem Malíkem, který věnoval jednu loutku do našeho bruselského muzea. České loutkové divadlo vždycky bylo velkou inspirací pro poetiku našeho divadla Peruchet, i prostřednictvím mé matky, která tam působila jako režisérka. V Belgii a obecně v západních zemích totiž skoro nejsou loutkářské školy a tehdy jich bylo ještě míň, takže můj táta byl samouk. Máma měla školu, pocházela z východu. Když se setkali, vznikla energie, která je základem našeho divadla už padesát let. A taky jsem se pak narodil já a vždycky jsem věděl, že Česko sehrálo v dějinách loutkového divadla velikánskou roli. Já jsem se pak v jednu chvíli musel ujmout vedení divadla. Nebylo to nic plánovaného, vlastně jsem se ho ujal nedobrovolně, protože otec onemocněl. Bylo potřeba zachránit divadlo, tak co? Divadlo, které nehraje, je mrtvé. A roku 2015 jsem začal zase zvát do Belgie česká divadla. Přišlo mi důležité mezinárodní vztahy nějak nakopnout. Mě totiž nezajímalo popojet o dvacet kilometrů, zajímalo mě jet do Německa nebo do Česka. A brzy mi bylo jasné, že musím Čechy pozvat. Navíc moje žena je Češka, a to taky tak nějak pomůže, že ano?

Po kolikáté jsi na Chrudimi?

Poprvé jsem byl loni, kdy se slavila výročí festivalu a muzea – a jako novému generálnímu tajemníkovi UNIMA mi přišlo důležité tady být. Letos jsem tu podruhé, protože už tu mám spoustu přátel a zajímají mě jejich rady.

Co tě tu inspiruje?

Na Chrudimí je fascinující ta mnohost forem, přístupnost, diverzita. Potkávají se tu profesionálové s amatéry, což je nesmírně

podnětné. Semináře jsou určitě ohromně inspirativní, něco tu vzniká a rodí se. Mladí lidé se učí hrát s loutkami. Jiné festivaly mají třeba vybranou dramaturgii, téma a tak dál, ale tady je ohromná dynamika, která je cenná. Divadelníci se tu snaží o něco jiného než jenom bavit se. Třeba se tu zrodí nový Skupa, to bych si přál! Přál bych to nejenom českému loutkářství, ale celému loutkářskému světu.

Michal Zahálka

Kráska a zvíře

LD Spojáček, Liberec

Kráska a zvíře v rozhovoru

LD Spojáček z Liberce představil klasickou verzi pohádky *Kráska a zvíře* od francouzské autorky Jeanne-Marie Leprince de Beaumont. Šlo po Podílu dramatické výchovy na polidštění krále Šáhrjára o druhou chrudimskou inscenaci s motivem ženské oběti, která vlastní trpělivostí a odvahou vykupuje hříchy mužů ve svém okolí (skvělou analýzu této otcovsko-dcerské i partnerské dynamiky v pohádce *Kráska a zvíře* a jejího dopadu na reálné vztahy má v jedné kapitole své knihy *O Pavlovi* autorka Daňa Horáková, zájemcům vřele doporučuji).

Bylo znát, že liberecký soubor má skutečný potenciál – pro něžnou a citlivou manipulaci s loutkami, výstižné a zábavné zachycení charakteru postav (zlé sestry jako štěbetavé kvočny) nebo evokaci atmosféry (strašidelný temný les). Bylo by ovšem skvělé, kdyby se podařilo tento potenciál více využít. Kolega Zahálka si po představení rýpl: „Mám vždycky radost, když loutky předvedou to, co umějí nejlépe – psychologické konverzační drama.“ Ironii stranou, ale ano, skutečně je vlastně paradoxní vhnět loutky do statické, čistě konverzační polohy. Ve stávající podobě je tvar velmi chudý na scénickou akci. Dialogické výměny i hudba ve stylu rockové balady brzy omrzí a stanou se monotónními (a byť rozumím, že hlavní scénu Divadla Karla Pippicha není snadné umluvit, představitelka Krásky byla hlasovou intenzitou na limitu slyšitelnosti). Celkově tak dynamika inscenace spíše upadala. Nutno ale ocenit, že soubor dokázal diváky srozumitelně provést celým příběhem a udržet si navzdory zmíněným výhradám jejich pozornost.

Eliška Raiterová

Kráska to netrefila...

Liberecký soubor Spojáček vypráví ve třiceti minutách všem známou pohádku *Kráska a zvíře*. Na tématu se snaží ukázat, že krásu bytostí vidíme „zevnitř“ na základě jejich chování a činů. V inscenaci však mnoho činů ani akcí neproběhne – dění se odehrává především ve slovech bohužel často statických manekýnů. Liberečtí totiž bohužel téměř vůbec nevyužívají jejich potenciál. Nerozžívají je, namísto toho je nechávají jen stát nebo sedět. Příliš neinteragují mezi sebou ani se scénografií. Mám trochu pocit, že vyprávění na vizuální stránku (práci s loutkami i scénografií) rezignuje, což je velká škoda. Herci by si totiž ušetřili spoustu textu, který odřikávají, navíc s nánosem patosu, skrze který se snaží podpořit psychologizaci loutkových postav, což jde zkrátka totálně proti sobě... Kvůli způsobu herectví a zvoleným prostředkům mi inscenace zvláště na velké scéně Pippicha přišla příliš činoherní. Na loutky se tak trochu zapomnělo.

Příběh byl pro mě také nekompaktní kvůli četným dílčím výstupům a příliš dlouhým pauzám, které je oddělovaly. Neměla jsem tak možnost být vyprávěním zcela pohlcena. Bohužel se to celé spíše táhlo. Zvíře se pořád a pořád doptávalo, zda je Kráska šťastná, a dění nijak negradovalo. Nakonec ale musím podotknout, že i podle spokojených obličejů malých diváků a jejich rodičů je *Kráska a zvíře* odpočinkovou „nedělní pohádkou“, která, jak se říká, neurazí, ani nenadchne.

Sarah Slavičková

Kytice upgraded

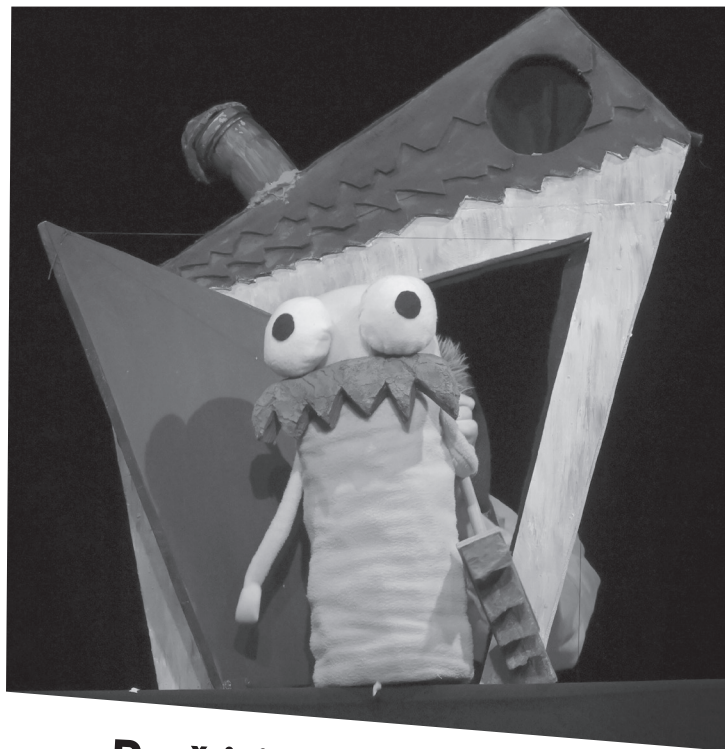
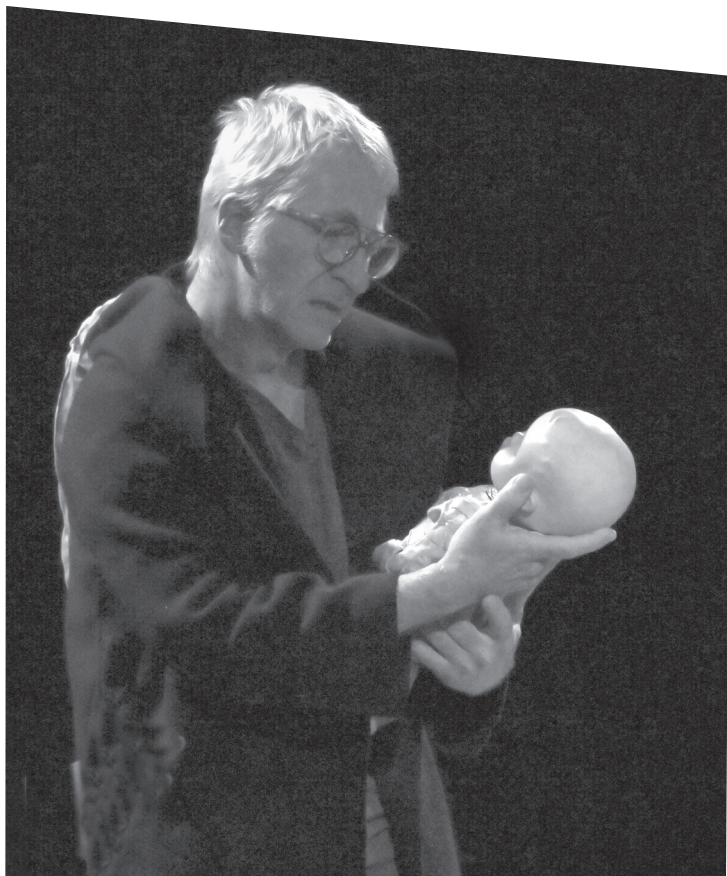
GLOSA

Aktualizací Erbenovy *Kytice*, obzvlášť pro náctileté, se všeobecně raději vyhýbám, což by v případě *Kytice vol. 2* Petra Vydareného z Plzně byla velká chyba. Kulturní centrum Moving station v Plzni se svou otevřenou dramaturgií a prostorem pro mezioborové a experimentální projekty dal totiž vzniknout výborné inscenaci, která konečně může promlouvat ke středoškolákům a přiblížit jim nejen literární kánon, ale také divadlo, které nezapadá do žádných stereotypních škatulek. Scénu pro náctileté nemám nijak důkladně zmapovanou, ale zatím jsem postřehla jen několik málo inscenací na českém divadelním paloučku, které by takové publikum mohly zaujmout. A to většinou inscenace z Divadla DRAK (*Antigona*, *Bílý tesák* aj.).

Právě *Kytice vol. 2* je takového divadla skvělým příkladem. Tvůrci adaptovali několik balad po svém, a zároveň zachovali mnoho Erbenova textu a využili jeho dialogičnost. Obzvlášť mě nadchl dialog dcery a matky z *Dceřiny kletby*, ve kterém si dva herci vlezli do jedné společné sukně, jeden z nich měl repliky z předlohy a druhý – v roli dcery – mu odpovídal cenzenglish verzí, kterou perfektně vystihl jazyk nejen náctiletých, ale i mnohých mileniálů. Svěbytně tak baladu interpretovali a vystihli jemnou propast generačního nedorozumění.

Zároveň ústřední téma smrti protkává celou inscenaci nejen v jednotlivých baladách. Každý z herců má své vlastní autorské vstupy, monology či drobné rozehrané situace, které pochází z vlastní zkušenosti či přemítání o smrti. Ať už šlo o dětské zabíjení berušek, nebo o strach ze smrti pod lavinou. Funkčně tak proměňují dynamiku inscenace a citlivě střídají vážné a groteskní polohy. Ostatně autentické a uvolněné herecké výkony by bylo třeba ocenit nejlépe několika odstavci. Ale mně už zbývá prostor pouze na poděkování všem tvůrcům za tento jedinečný zážitek.

Alexandra Ratajová

„Proč jsi takový páprda?“ aneb Černický a Sněhuzlák

GLOSA

Divadlo a vůbec umění má tu schopnost, že je-li ve společnosti silně přítomno nějaké téma, diváci ho mohou v inscenaci uvidět, i když to vůbec nebylo původním záměrem jejich tvůrců. V historii divadla se to ostatně stalo v několika zlomových historických momentech, jako například v Divadle na Vinohradech v roce 1968, kdy drama *Oldřich a Božena* napsané před okupací při posrpnovém uvedení náhle vyznělo jako hra o potlačení Pražského jara armádami Varšavské smlouvy.

Takový intenzivní twist v kolektivním zakoušení uměleckého díla jsem naposledy zažila při promítání animovaného filmu *Slepičí úlet* skvělého britského režiséra Nicka Parka na jednom dětském letním táboře s despotickou vedoucí. Snad všichni účastníci jsme v podmínkách teroru slepičího farmářského chovu spatřili vlastní situaci a společný zážitek z promítání dostal úplně nový rozměr: Slepícím jsme v jejich útěku z farmy fandili, jako by nic na světě nebylo důležitějšího.

Něco podobného se mi stalo také včera na představení *Jako by se nechumelilo*. Vlastně šlo už o druhou inscenaci na Chrudimi, která odrážela generační konflikt. Podobně jako ve Vánočním Sokolu byl i tady „stařec nadávající na mraky“ – po mrzoutsckém Vrátném, co škodil dětem v Sokole, nyní kníratý pan Tobolka, vytočený z dětských sněhových hrátek pod svými okny do nepříčetnosti. Po celospolečenském mediálním dění uplynulých dnů nešlo v těchto hrdinech – shodou okolností obou nerudných muppetech s vykulenými očima, neustále zabouchávajících dveře svých bedlivě střežených domečků, – nespátřit Jiřího Černického a nezeptat se ho společně se Sněhuzlákem „Proč jsi takový páprda?“

Co bylo možné si z náhledu touto perspektivou do současného střetu odnést? Že ke spřátelení znesvářených generací je třeba najít společného protivníka, respektive ještě většího páprdu (rozuměj ultrakonzervativce). Zároveň bohužel, jak ukazuje Úplně nahé divadlo, ani takové řešení není všespásné. Sotva se totiž Pan Tobolka po pokoření Sněhuzláka vrátí do svého domečku a zavrtá do své pohodičky, dětské hrátky před jeho dveřmi ho, zdá se, vytočí nanovo. Here we go again. Těžko lépe vyjádřit pocit bezradnosti nad snahou vést dialog se starcem nadávajícím na mraky.

Eliška Raiterová

ÁAAATomova metoda

ROZKECÁTOR S LEKTOREM DÍLNÝ LOUTKOVISTĚ TO JE HRŠTĚ TOMÁŠEM PODRAZILEM

Dvakrát jsem dílnu krátce navštívila a čirou náhodou pokaždé zrovna ve chvíli, kdy si šli ukazovat svoje čerstvě připravené výstupy. Wow. Jak to ten Tom dělá? Vždyť to jsou hotové loutkové miniatury! A to mi ještě před třemi dny říkal: „.... já jsem spíš na ten proces, než na výsledek...“ Začala jsem být zvědavá a zkusila jsem ho vyzpovídat.

Tome, kde se bere všechna ta krása a radost? Jak to, že hned první a druhý den vznikají hotové kusy?

Vycházím ze seminaristů. Z toho, jak jsou hraví a otevření. Oni mi navíc dávají plnou důvěru. Většinou je do semináře přihlašují jejich rodiče, kteří rádi jezdí do Chrudimi a děti berou s sebou. Víc jak polovina z nich divadlo nedělá. První den zjišťuji, co je vůbec baví, jaké mají koníčky. Zajímám se o jejich témata a ty potom rozvíjíme. Vždycky než začneme pracovat, zařadím nějakou aktivizační hru. Někdy ji hraje i vickrát, když děti baví. Netlačím to vůbec k výsledku ani k výstupu. Chci, aby si to tady užívaly.

Na co jste se zaměřili první a na co druhý den?

První den jsem přinesl hromadu loutek ze všech možných představení (marionety, pimprlata, prstovky, manekýny, maňasy, mupety...). Každý si mohl vybrat. Druhý den jsem práci zúžil jenom na maňasy. První den jsme pracovali s tématy, která zajímala děti, druhý den jsme měli téma „svatba“. První den jsme si řekli něco o základní výstavbě dobrého dramatu (potkají se dva, tři, čtyři – něco se stane – nějak to dopadne neboli **expozice – zápletkta – pointa**) a druhý den o specifických vodních konkrétního typu loutky. Všechno prověřujeme a zkoušíme. Děti se učí jeden

od druhého. Když vidí, že něco nefunguje, už to neopakují. Také je nutím, aby uměli o divadle přemýšlet, pojmenovávat ho. Aby si i u představení, která pak vidí v rámci festivalu, všimli, jaké jsou tam postavy, o čem se hraje, co by udělali jinak, nebo naopak, co oceňují.

Jak to, že ale dokáží využívat principy, které chybí mnoha festivalovým představením? Hodně spolu debatujeme. A pořád hledáme, čím diváká překvapit, jak ho napínat, jak oddalovat pointu. Zkoušíme, co loutka umí oproti živému člověku, pokračujeme hranice, zvětšujeme, číháme na všechno originální a neotřelé. Pro každou postavu, každou loutku se snažíme najít typický druh chůze, specifický zvuk a charakteristický způsob řeči. Vycházíme z jednoho duchého zadání, ale pokaždé ho o něco zkomplikujeme.

Kam chcete mířit ve druhé polovině festivalového času?

Teď jsme se hodně věnovali herectví. Ale jestli bude v pondělí hezky, chci vzít děti ven a udělat někde ve stínu u potoka něco v duchu Malého pána nebo Kukuho. Budeme vyrábět, stavět domečky pro skřítky, kombinovat přírodniny a vyrobené loutky. Možná si to i natočíme jako film. Ještě uvidím. Jestli bude pršet, uděláme si stínové divadlo. Ke konci týdne chci zrekapitulovat všechnen materiál, který se nakupil, a vybrat a pilovat konkrétní kusy pro závěrečnou prezentaci.

Tome, děkuji a přeju Loutkovišti ještě hodně radosti z nových objevů. Držím palce a zlomte vaz.

Kateřina Malčíková

.....
Druhé číslo připravili: Matouš Bláhovec, Adam Češner, Lukáš a Vojta Hojzdovi, Alžběta a Justýna Koničkovy, Ondra Lehký, Kateřina, Barbora a Anna Marie Malčíkovy, Matyáš Průša, Žofka Urbanová a Adam Šolek

Blekotaj

VŽDY ČERSTVÝ A SVĚŽÍ*

LOUTKÁŘSKÁ CHRUDIM – 72. ROČNÍK

3. 7. 2023

Hácha vlastně dobro páchá

Milí přátelé, předně bychom Vám chtěli moc poděkovat za vřelé přijetí a milé ohlasy, kterých se od Vás Blekotaj dočkal.

Máme radost a slibujeme, že budeme dál otvírat nová témata.

Nové téma včera otevřel také soubor divadla D21. Ti ve své inscenaci rehabilitují třetího československého prezidenta Emila Háchu a nutno říct že bravurně. Představení nejen rozbijí stereotypní vnímání Háchovy historické osoby, ale navíc klade otázky o nezasloužené glorifikaci konkrétních částí historie. To celé v tempu a s místy až mrazivou atmosférou. Chtěl bych na tomto místě otevřít ještě jedno každoročně omílané téma, a to děti na představeních. Rozumím, že rodiče touží vidět nějaké představení pro starší a nemají možnost

své dítě prostě zalít do aspidu a po skončení zase vyzvednout. Jenže společnou návštěvou mohou podstatně zkazit zážitek zbytku hlediště. Naposledy jsem si takovou zkušenost prožil u Kýtičky, kdy jsem první půlhodinu kromě herců poslouchal odhadem čtyřletou holčičku. Fakt, že představení bylo 12+, už nemá smysl ani zmiňovat.

Dětská diváci jsou ale zároveň ti nejlepší diváci, jaké si na hru pro ně určenou přát. Jen s nimi totiž zažijete momenty, kdy napovídají Kalupince, kde má mimino, nebo radí řepě, ať si dá pozor na žízalu a slimáka. A o těhle krásných momentech přece loutkové divadlo je.

Příjemné čtení přeje Adam Češner

* PŘÍLOHA ZPRAVODAJE PRO MLADÉ DIVADELNÍ DELIKVENTY

#KRÁSKA A ŽVÍŘE SI ZAHRAJÍ

Představení kde bylo víc tma než světlo

Inscenace *Kráska a zvíře*, kterou uvedl liberecký Spojáček, se nepovedla. Nechci opakovat slova z recenze, chtěl jsem se spíš dotknout stylu, kterým se představení vydalo. Hrát klasickou „tradiční“ pohádku je vždycky dobrý nápad, protože pozornost minimálně dětských diváků je zaručena. Ale i s tradičním příběhem je potřeba pracovat, přinést nějakou vlastní invenci. Nemusí být dějová, stačí dobrý scénický či dramaturgický nápad, a i nejobyčejnější pohádka O Otesáčkovi nabere úplně nový život.

Nic z toho ale v tomhle díle nebylo. Příběh je převyprávěný přesně podle předlohy – navíc opravdu převyprávěný, protože většinu času je buď tma, nebo loutky stojí a mluví. Scénografie z paravanů má potenciál, ale po třech scénách začne být točdně generická a nudná. Loutky nejsou nijak zajímavé, pohybují se skoky a zvládnou spílat rukama – toť vše. Navíc rozhodnutí, dělat reálně po každých třech větách tmu a přestavbu scény, absolutně rozbíjí jakoukoliv návaznost. Po celých třicet minut jsem přemýšlel, jestli se soubor snaží prasknout žďrovku nebo někdo z herců trpí akutní žízní a musí se průběžně chodit hydratovat. Tohle představení mě utvrdilo v několika let pěstěném názoru, a to že pohádková inscenace, která nemá jinou ambici než jen převyprávět stokrát ohraný příběh, je ztrátou času.

Adam Češner

Za šapito

Lidi je tam ranec
Za šapito chytám hecy
Přý že i ten břišní tanec
Ale to jsou jenom kecy

Dliny jsou tu pro turisty
Kafekára dělá kurzy pro baristy
Když už jsme u toho kafe
Dám si prosím jedno latté

Žofi Urbanová

Loutkářská tlačěnka

PNUTÍ A RÝPNUTÍ

Konzerva sardinek? Ne, nejste v obchodě, ale ve foyer velké scény. Vedro stoupá, lidé přibývají a skleněné dveře se stále neotvírají. První na ráně jsou uvaděčky. Ty mají ale tři přání. Aby se všichni dostali na představení, našli správnou hospodu a užili si celou loutkářskou Chrudim. Přece jenom jsou to taky loutkářky!

Bětko & Justo

PAN SOUSĚD SI ŽALUJE PO TOLÉ ZAHŘIBNUL!!

PAN SOUSĚD SI ŽALUJE ZAHŘIBNUL!!

LUKÁŠ A VOJTA HEDBONÍ

Chrudimský Inspektor

Dnes jsme šli ochutnat palačinku od Mámy a Táty. Dali jsme si banánovou s nutellou. Předem musím poděkovat za spolupráci. Obsluha skvělá, palačinka není ani popstelná slovy, je to jako byste měli sedmé nebe v puse. Prostě ráj. Nemám co vytknout. Mají palačinky pro všechny! Pokud jste vegan, dejte si veganskou. Pokud rádi mlsáte, dejte si banán a nutellu. Pokud chcete něco ovocného, dejte si meruňkovou nebo lesní ovoce. Všem lidem velkým i malým, tlustým i štíhlým, vysokým i nízkým, jednoznačně doporučuji. Extra velká porce naplní celý žaludek. Dávám 10/10 bodů.

Divácké ohlasy na Malý strom

Matyáš

Maruška, 13 let – chodili divně do kopce, ale jinak v pohodě

Neznámý – bylo to moc hezké, jenom to bylo dlouhé

Červená švadlena, 15 let – v představení jim chyběla projekce, ale stejně oceňuji, že to soubor odehrál

Highlighty z Loutkářského průvodu

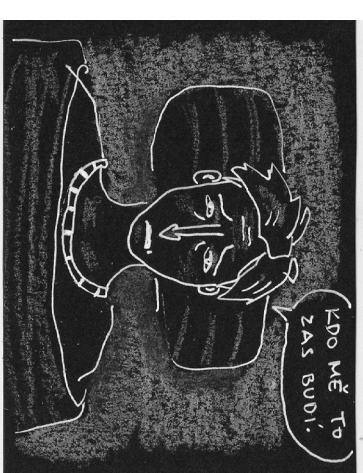
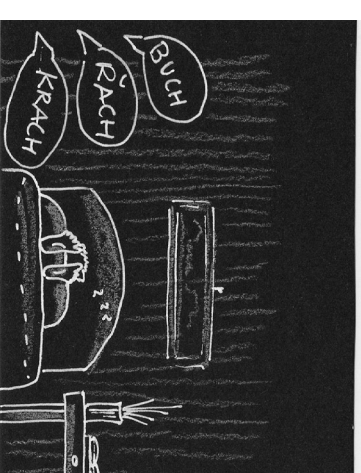
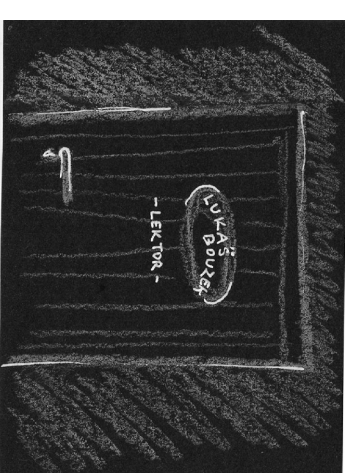
Po roce se objevila nafukovací zvířata, cirkusácké vystoupení a loutkové divadlo. Průvod se nesl ve velice pozitivním duchu.

Frontišek a Vít

Najdi tajný kód

Gratuluje Hance z Děháčka k získání palačinky a děkujeme palačinkářům, že vydal palačinku i druhé neznámé luštitelce.

Dnes začíná hledání další kešky ve 14.00. První indicii najdete u redakce.

Semináře

Všem lektorům jsme se letos rozhodli položit čtyři otázky, skrze které se můžete dozvědět něco o nich a především o seminářích, které letos vedou.

- 1/ Jaký máte pro letošní rok koncept pro váš seminář? Co vás k této koncepci dovedlo?
- 2/ Pro jakou cílovou kategorii je váš seminář určen a jakým způsobem jste ji v přípravách zohlednili?
- 3/ Jaký je podle vás ideální výstup vašeho semináře?
- 4/ Co byste nejraději na Chrudimi dělali, kdybyste byli děti?

M – Maňásek, režijně animační seminář – Peter Varga

- 1/ Loni jsme se s polovinou seminaristů domluvili, že se letos budeme věnovat maňáskům. Mám rád maňásky.
- 2/ Moji nejmladší seminaristce je dvacet let a nejstarší sedmdesát pět, takže kategorie je opravdu široká.
- 3/ Děláme maňásky, tak snad se nám povedou nějakí maňásci.
- 4/ Vyrobil bych si lodičku u Báry Hubený a strávil bych celý den v potoce.

X – Diskusní seminář aneb Seminář pro ty, kteří si nevyberou – Jakub Vašíček

- 1/ Já mám koncept stejný jako každý rok. Sednout si ráno na kávu a popovídat si se zajímavými lidmi o zajímavých věcech. Koncept se několik let nezměnil a já doufám, že se ani nezmění.
- 2/ Můj seminář nejspíš není vhodný pro děti. Věkový rozptyl účastníků je zhruba dvacet až osmdesát.
- 3/ My budeme mít místo závěrečného vystupování další seminář, můžete se přijít podívat.
- 4/ Kdybych byl dítě, tak bych chtěl určitě hrát nějaký představení a jet na Hronov, to je jasný.

RB – Naše rodinné loutkové stříbro – Lukáš Bouzek

- 1/ Děti od tří do šesti let vyrábí své vlastní divadlo. Koncept spočívá v tom, že jim zůstane „ta bedna“, rodinné stříbro, které se bude dědit z generace na generaci. Pozadíčka, loutky a další věci si budou dál a dál vyrábět už samy. Moje manželka Dora už tento seminář s Magdalenou Koděrovou vedla a mě vždycky bavilo si vyrábět divadla, takže jsme se dohodli, že se toho letos ujmu.

2/ Na základě minulé zkušenosti jsme už rovnou poslali informace seminaristům. Poprosili jsme je, aby si dopředu promysleli koncept, čtyři loutky a seznámili jsme je s požadovanými rozměry rodinného divadla.

3/ Ideálním výsledkem by bylo, kdybys seminaristé domů odvezli hotové rodinné stříbro i s jedním představením. Dnes, 2. července, jsme se dostali k tomu, že jsou divadla vlastně už hotová a mohli jsme si udělat pauzu, hrát s dětmi hry a spíš se protáhnout a načerpat inspiraci na příběhy.

4/ Kdybych byl teenager, tak by mě nejvíc bavilo posedávat po Chrudimi s partičkou, vyprošovat si od rodičů peníze a užívat si léto. A kdybych byl malej, chtěl bych trávit čas s rodiči, koukat se na představení, dávat si palačinky a zmrzlinu.

S – Scénografický seminář – Jakub Šulík

1/ Rozhodol som sa výst' v ústrety samotným návštevníkom semináru a spoločne vyvíjame scénografické návrhy pre ich projekt, či tému ktorá ich zaujíma. Každý s účastníkov dostal malý notes a do nich si zaznamenávame celý výskum a vývoj. Očakával som že návštevníci na niečom tak či tak majú v pláne pracovať a chcel som to podchytiť a rozvinúť to, aby sme nepracovali na niečom, čo ich nemusí zaujímať.

2/ Seminár je pre dospelákov. Vyhodnotil som teda, že si môžeme dovoliť pracovať viac fluidne a prispôbovať sa konkrétnym požiadavkom každého z účastníkov.

3/ Ideálny výstup bude, ak každý vytvorí vizuálne návrhy – skice či nebodaj model a k tomu storyboard pre jednotlivé scény. Spoločne všetko diskutujeme, a tak si myslím že odídeme plný podnetov.

4/ Ak by som nehltaľ predstavenia, tak by som určite strávil najviac času po kolená v Chrudimskom potoku, kde by som zbieral kamene a nejaké klacky...

Pondělní chvilka poezie

Ztratila se taštička.
Kosmetická taštička
je to šedo-červená.
Ztratila se včera večer.
Její majitel je pizzař.
Kdo ji našel, ať ji vrátí.
Pizzaři.

Michal Zahálka

Ztráty a nálezy

V Divadle Karla Pippicha se našel černý dámský světlík – v desáté řadě po představení Emil čili o Háchovi.

K vyzvednutí je na pokladně divadla.

10.00, 13.30 (A)	Jako by se nechumelilo	Malá scéna Divadla Karla Pippicha / Úplně nahé Divadlo, Veselí nad Moravou / 30 MIN. / od 6 let
10.00, 17.00	O třech kůzlátkách	Šapitó za Divadlem Karla Pippicha / Divadlo U plotny, Sezimovo Ústí / 45 min. / od 3 let
11.00, 14.00 (B)	Opice a strom + Kouzelný hrnec	Spolkový dům / Loutkino, Brno / 20 min. / od 5 let + Loutkino, Brno / 20 min. / od 5 let
13.00 (sem. X, A + hosté)	Domů	Vinárna Muzeum / PastaBasta, Brno / 35 min. / od 6 let
13.00	O Zlatovlásce	Šapitó za Divadlem Karla Pippicha / Divadlo Víti Marčíka, Drahotěšice / 50 min. / od 3 let
15.00, 19.30 (A, B, C)	Kašpárek a Zbojník	Divadlo Karla Pippicha / Divadlo Drak, Hradec Králové a Bábkové divadlo Bratislava / 70 min. / od 10 let
15.00 (sem. V, A, DP, hosté) 17.00 (sem. M, Z, F, redakce)	Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů	Vinárna Muzeum / Hana Voříšková, Choceň / 20 min. / od 14 let
16.00 (C), 18.00 (A)	Trable šerifa Míši + Jedno moře	Malá scéna DKP / Pod Kloboukem, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou / 25 min. / od 3 let + Na vlně, ZUŠ Petra Ebeny Žamberk / 15 min. / od 3 let
16.00 (B), 18.00 (C)	Ronja, dcera loupežníka	Scéna MED / LS Radost Strakonice / 50 min. / od 5 let
16.00 (A), 18.00 (B)	Sněhurka a trpaslíci	Spolkový dům / Loutkové divadlo Maminy, Jaro- měř / 30 min. / od 5 let
20.30	Školní výlet	Balustráda – Resselovo náměstí / Václav Bartoš, Hradec Králové / 20 min. / od 5 let
21.00 (A, B, C)	Veřejná diskuse	R Klub / 120 min. / od 12 let

Diskuse s lektorským sborem o inscenacích v hlavním programu.

Tentokrát o inscenacích: Domů, Kráska a zvíře, Jako by se nechumelilo, Kouzelný hrnec a Opice a strom.

koncert v letním kině

19.00

Pískomil se vrací

výtvarné a tvůrčí dílny

9.30 – 12.30	Výroba loutky manekýna	Slavoj Divadla Karla Pippicha / Zdenka Mlezivová
	Budeme vábit skřítky pomocníčky. Takových bytostí není nikdy dost. Zjistíme, kde žijí a jaká skrývají překvapení. Vyptáme se na jejich jména a necháme si vyprávět jejich příběh. Každý si bude moci vyrobit loutku z látky, vlastnoručně si ji vycpe, dle libosti pomaluje, přilepí či přišije, co mu fantazie napoví. Tvořívá dílna, kde nezáleží na čase ani na věku. Výroba loutky zabere cca 45 minut.	
14.00 – 17.00	Nejhezčí loutka je ta, kterou si každý vyrobí sám	

Dřevěné kostky a kostičky, hranolky, korálky, kuličky, tyčky a provázky.
To vše čeká na Tvé šikovné ruce. Pojďme si spolu vyrobit loutku.